

има възможност да се прекара славно. И да не трае много — нали ще се поживее. . . . Никуму нищо нема да докажеш с своя чифчилжк. Държавата има нужда от честни служители. Ти би могъл да бждеш пример на такъв. Вярвай ме, само добро ти желая. Бжди по-практичен. Приеми служба, ще ти се даде прекрасна служба.

Изрекъл това Ванката, почака да види ефекта от думите си.

Върху устните на приятеля му се мярна горчива усмивка.

— Служба от . . . — направи усилие и не довърши. Сетне сниши глас и с мъка, сдържайки се, додаде.

— Знаеш що . . . по-добре си върви! Остави ме!

В гласа му имаше нещо, което накара Ванката да усети неволен страх от това слабо, с външност на жена, момче. Той стана смутен от местото си и се усети някак малък с своето предложение. Замачка шапка и издума пресилено:

— Знаеш . . . аз сметнах за мой дълг — и изкривил уста в пресилена усмивка, широко махна ръка, в която държеше шапката си. Бърже си отдалечи,

И в гърди му кипна дива злоба към Бориса.

— Тжпак! Глупак! Мечтател! — издума той. И усещаше как тая умраза към Бориса, туй озлобление ще да залее, унищожи, за винаги червея, който го смущаваше тъй неочаквано.

— Не! Бих искал да бжде смачкан; ще кажа на баща си да се кандидатира там, в ония места, дето ще е чифлика му. Ще сжумее да му напакости, за да му помжти чистотата.

— Да, без друго ще убедя баща си.

И в ума му блясна изведнаж картината: как баща му, всесилен депутат там ще напакости на Бориса . . . Как ще държи селяните в ръцете си и ще унищожава работата на Бориса.

Издигна гордо глава и смело закрачи в настъпващия мрак.

София, 1908 год.